

[Niels Hølvæg Petersen.]

cefordelingen mellem kommuner og amter ind i diskussionen om hovedstadsordningen på nuværende tidspunkt, og det er altså ikke de særlige kommuner i området, ministeren tænker på, når der tales om disse særlige lokale organer. Og dette er et helt centralt problem i vores diskussion. Hvad er det for lokalpolitiske organer? Skal de vælges, skal de udpeges? Hvilken kompetence skal de have? Skal de have penge, eller skal de ikke have penge? Det vil sige, at regeringens forslag på dette meget afgørende punkt ikke har taget stilling og ikke har bidraget til nogen afklaring og dermed heller ikke skabt nogen sikkerhed for, hvad det er for en orden, vi styrer imod til sin tid.

Problemet er så centralt, fordi spørgsmålet for os må være inden for store administrative kommunale enheder, både i hovedstaden og det øvrige land: hvorledes er det muligt at sikre noget, der minder om en lokalpolitisk styring? Hertil kræves en langt mere tilbunds gående analyse, inden der kan træffes principbeslutning. Vi mener i hvert fald ikke, at det er en farbar vej at træffe en principbeslutning på dette punkt, uden at man har gennemført en langt mere tilbunds gående diskussion om dette vigtige spørgsmål om, hvorledes man sikrer en lokalpolitisk indflydelse. Vi mener, det rigtige vil være, at vi samler os om det, som vi i dag med sikkerhed er enige om: en treleddet orden frem til 1977, som skal have fuld kompetence efter de retningslinjer, som er skitseret i hovedstadsreformudvalgets bemærkninger. Men fra vor side er der intet som helst til hinder for, at man samtidig hermed iværksætter analyser, som jo aldrig har været gennemført, af, hvorledes et stort amt kan komme til at fungere, og hvorledes disse lokale beslutninger kan delegeres. Det er derfor rigtigt med ministerens bemærkning om, at det giver sikkerhed for, hvad vi styrer imod; det lyder pænt, men jeg kan ikke se, når vi går det nærmere igennem, at synspunktet er rigtigt.

Der er adskillige ting med hensyn til stort- amtet, jeg kunne have lyst til at sige, men jeg skal springe dette over og i stedet for sige et par få bemærkninger om det konservative forslag, som, forekommer det mig, rejser flere spørgsmål, end det egentlig besvarer. Jeg vil nævne nogle få.

Hvorledes skal kompetencen forholde sig ved strid mellem planlægningsrådet og selskaberne og hvorledes mellem selskaberne indbyrdes? Nu skal det siges, at det konservative forslag jo ikke er et rigtigt forslag; dertil er det ikke nær detaljeret nok. En nøjere afklaring af indholdet må vi se om vi kan skabe, men jeg vil ikke være så pessimistisk, som ministeren og hr. Enggaard var det i deres omtale af det konservative forslag. Jeg går da ud fra som en given ting, at hr. Poul Schlüter, som jo har sat sit navn under hovedstadsreformudvalgets betænkning, da ikke er til sinds at ville forlade de hovedprincipper, som her er nedfældet. Jeg synes, det ville være ganske utænkeligt at forestille sig noget sådant.

Til slut vil jeg sige, at vi har en meget stærk vilje til, at der skal komme noget positivt ud af dette. Vi mener, at der er masser af stof til grundigt udvalgsarbejde, men vi mener også, at det skal være et hurtigt arbejde, for vi skal være klar over, at først når folketinget har truffet en beslutning om den fremtidige struktur, begynder det egentlige arbejde med at udfylde rammerne.

Maigaard: Vi har jo en række forslag til behandling for øjeblikket, som er utallige som himlens stjerner, så jeg skal derfor indskrænke mig til at fremsætte 2½ bemærkning, én om regionplanlægning, én om administrationen inden for hovedstadsområdet og en halv bemærkning om udligningen.

Jeg synes, at det lovforslag, der er fremsat om regionplanlægningen er det vigtigste og det mest spændende forslag, der er lagt op, og det er det forslag, som udgør motivationen for regeringens lovforslag om et stort amt. Jeg vil derfor gerne tage fat her.

Jeg mener, at boligministerens lovforslag er godt, og jeg synes, at hvis man prøver at se det i sammenhæng med det arbejde, som egnsplanrådet og egnsplansekretariatet har lagt frem for øjeblikket, så får man ligesom en visuel fornemmelse af, hvad det egentlig drejer sig om. Jeg ved godt, at egnsplanrådets og egnsplansekretariatets arbejder ikke er vedtagelser, men jeg vil alligevel gerne prøve at drage disse arbejder med ind i diskussionen for ligesom at illustrere, hvad det er vi diskuterer, når vi snakker regionplanlægning. Jeg understreger altså, at det er som illustration; jeg ved meget vel, at der